RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

770 איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ. י.

FREE TRANSLATION

By the Grace of G-d
In the Days of Selichos,[1] 5741
Year of Hakhel
Brooklyn, N.Y.

To the Sons and Daughters of
our People Israel, Everywhere —
G-d bless you all!

Greeting and Blessing:

At this time, with only a few days left to Rosh Hashanah, and pursuing the theme of the letter of Erev Chai Elul, it will be well to elucidate more explicitly a point which was touched upon only briefly in the said letter. It is, that in living up to the way of the Torah, *Toras Chayim*[2] ("instruction in living"), in the everyday life, a Jew has to follow two, apparently contradictory, directives: Onthe one hand, a Jew is expected to serve G-d (learn Torah, do Mitzvos, beginning[3] with the Mitzvah which is a Great Rule in the Torah, "Love your fellow as yourself") in a manner of "with all your might," without constraint; and on the other hand, he is cautioned that matters of Torah and Mitzvos must be carried out in a definite, circumscribed manner — "You shall not add to it, nor detract from it."

And since the Torah, *Toras Emes,* demands the two together, both "with all your might" and "do not add, nor detract," it is certain that this can be carried out in actual practice in a completely truthful manner.

* * *

Reflecting on this matter more deeply, we discover that, as a matter of fact, the same point characterizes also the entire creation of the world, both the "big world" and the "small world," every individual being.[4] Rosh Hashanah, being the anniversary of the creation of man, is therefore a special occasion for serious contemplation on this point, both on Rosh Hashanah itself as well as on the preparatory days before Rosh Hashanah.

Declared our Sages of blessed memory[5] that at the time of Creation G-d said to the world "Enough!" (that it be a finite one); yet, "He left no thing out of His world."[6]

Similarly, G-d also created man, the small world, in the same manner, with a definite number of limbs and sinews,[7] everything in precise proportions and limitations.

At the same time G-d gave man unlimited powers to dominate the world[8] around him, and, especially, to break through all natural limitations, both within him and in the world at large, and thus to elevate himself and his whole environment to a level and a "world" which is without measure or limit. Such powers were given to a human being to enable him to carry out his task and mission "to make an abode for Him here on earth"[9] — an abode for the *Ein Sof*[10] (without limit).

Our Sages[11] further tell us that this was attained and accomplished by the First Man, Adam, on the day he was created, realizing that this was his purpose and mission. He called upon the world: "Come,[12] let us prostrate ourselves, bow down, and kneel before our Maker!" This he accomplished, and so it was indeed.

All this is renewed and reaffirmed every Rosh Hashanah, when, in addition to praying to G-d to accept our act of Coronation[13] and be King of our people Israel in an active and revealed form, we also pray: "Reign over the entire world in Your glory," to the point that "everything[14] that was made will know that You made it, and everything that was created will understand that You created it, and everyone that has a soul will declare, 'the L-rd, G-d of Israel, is King, and His kingship rules over everything and everywhere.' "[15]

Clearly, to crown a King and to know and feel that "His kingship rules over everything," requires, first of all, complete submission and obedience, without any reservations whatever.[16]

* * *

Whence comes[17] the said *unlimited* power in a human being, who has been created, as mentioned, with definite *limitations*, and is a part of the *finite* world?

The explanation is found in Torah, *Torah Or* ("Torah is Light"), which illuminates everything[18] in its true light. Basically it is connected with the meaning of the name by which the Torah describes a Divine commandment, namely, "Mitzvah," which, in addition to the plain meaning of the word in the sense of "command," also contains the concept of "attachment and unity," as in the word *Tzavta.*[19] This means: A Mitzvah binds and unites the Commander of the Mitzvah with the one who carries out the Mitzvah — notwithstanding the fact that the Commander is the Creator, the Infinite, and the commanded is a created and finite being.

In giving a Mitzvah, the Creator in effect declares that although He is *Ein Sof* and beyond any comprehension, He gives the Mitzvah to a human being and tells him that if he will carry out the Mitzvah he will please[20] (so to speak) the Creator that His command and will were done. G-d gives the human being the power to *create* this Divine pleasure and thereby to unite with Hashem,[21] who is the Infinite,[22] without any limitations whatever.

Thereby also the Divine infinite Light "irradiates" and permeates the person who performs the Mitzvah, as well as the person's share in the world around him (her). This is what gives the human being the unlimited powers to raise one's self, and the world, above all limitations.

At the same time (and as a precondition) one must carry out each Mitzvah in the required manner of "You shall not add to it, nor detract from it" (as discussed at some length in the previous letter). The Mitzvah and the manner of its performance are both one and the same — the command and will of the Creator, who is in no way limited, and unifies two opposites,[23] as above.

* * *

To bring the above concept down to earth in actual deed, in keeping with the principle that "action is the essential thing":[24]

The Holy One, blessed be He, desires to benefit[25] and sanctify every Jew, and all Jews, with Torah and Mitzvos in the fullest measure, and He makes these accessible to the human intellect,[26] each one according to one's capacity. And although the human intellect is limited, yet knowing that when one learns *G-d's Torah* and fulfills *G-d's Mitzvah* one attaches one's self to the *Ein Sof*, must permeate one with *boundless* joy, the joy of doing a Mitzvah.[27] This also helps, even in the natural order, to overcome all sorts of difficulties, both imaginary and real (in most cases the latter, too, are not as formidable as imagined),

Because "Joy breaks through barriers."[28] Filled with joy, one is able to break through hindrances and constraints, and then one is able to, and actually does, fulfill G-d's commandments and Divine mission "with all your might," without constraint of any kind.

And the fulfillment of "with all your might" in learning Torah and doing Mitzvos brings (a response "in kind")[29] — an increase in the Divine blessings,[30] likewise without measure or limit, "from His full, open, holy[31] and ample Hand," to each and everyone according to one's needs, materially and spiritually.[32]

Including, especially, the main blessing, namely, the fulfillment of the prayer: "Hashem, G-d of Hosts, restore us, light up Your countenance, and we shall be delivered," with the true and complete Geulo, through Moshiach Tzidkeinu.

With prayerful wishes for
Hatzlocho in all above,
and with the blessing of
Kesivo vachasimo toivo,
for a good and sweet year,
/Signed: Menachem Schneerson/

1) הי׳ דוד יודע שעתיד ביהמ״ק להיות חרב והקרבנות יהיו בטלים כו׳ והי׳ דוד מצטער על ישראל במה יהי׳ כפרה לעונותיהם ואמר הקב״ה לדוד כו׳ יעמדו לפני יחד באגודה אחת ויתודו כו׳ ויאמרו לפני סדר סליחה ואני אענה אותם (תדא״ז ספכ״ג). ולהעיר שבשנה זו (שר״ה חל ביום ג׳ בשבוע) הוא מספר הכי גדול דימי הסליחות (שלפני ר״ה). פעולת ימים אלה לאחרי העבודה בימי אלול הקודמים — ראה כש״ט — הוצאת קה״ת — הוספות סי׳ יג. וש״נ. 2) כי תורה הוא מלשון הוראה — זח״ג נג, ב. 3) שהרי „נכון לומר קודם התפלה (הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך)״ סידור אדה״ז לפני תפלת שחרית — והתפלה ה״ה בתחלת היום קודם שהולך לביהמ״ד ללמוד תורה, קודם האכילה ועסקיו וכו׳. 4) עולם קטן זה האדם — תנחומא פקודי ג. תקו״ז תס״ט (ק, ב. קא, א). וראה אדר״נ פל״א. 5) חגיגה יב, א. זח״ג רנא, ב. 6) כי עולם על מילואו נברא (ראה ב״ר פי״ד, ז. פי״ג, ג). 7) כי יתר כנטול דמי (חולין נח, ב). ולהעיר ממחז״ל דאברים וגידים הם כנגד מ״ע ומל״ת (זח״א קע, ב) עליהם נאמר לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו. 8) כמ״ש (בראשית א, כח) פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה. וראה רמב״ן עה״פ. 9) ראה תנחומא נשא טז. בחוקותי ג. במדב״ר פי״ג, ו. תניא רפל״ו. 10) ראה המשך תרס״ו בתחלתו. סה״מ תש״ב ע׳ 27 ואילך. 11) פדר״א פי״א. זח״א רכא, ב. ח״ג ס״פ אמור. וראה גם תקו״ז תנ״ו (צ, ב). 12) תהלים צה, ו. 13) ר״ה טז, א. לד, ב. וראה לקו״ת נצבים נא, ב. וזהו תוכן ענין ר״ה, כדמוכח מהבקשה בכל תפלות ר״ה (משא״כ זכרונות ושופרות) מלוך על העולם, והחתימה (וכן בקידוש) מלך על כל הארץ. ובפרש״י (במחזור וויטרי) דאומרים המלך הקדוש (גם בערבית) לפי שאמר הקב״ה תמליכוני עליכם בר״ה כדכתיב (אמור כג, כב) אני ה׳ אלקיכם וסמיך לי׳ (שם, כד) בחודש הז׳. ולכן גם תק״ש, שהיא מצות היום (ר״ה כו, ב), „הענין הראשון״ שבזה הוא ש„אנו ממליכין עלינו את הבורא״ (רס״ג — הובא באבודרהם בטעמי התקיעות). ובפע״ח וסידור האריז״ל ובכ״מ, שכל עשי״ת הוא בנין המלכות. וראה המשך תרס״ו בתחלתו. סה״מ תש״ג בתחלתו. 14) כולל (עם ההמשך — ה׳ אלקי ישראל) כל העולמות — עשי׳ יצירה בריאה אצילות, וגם בקליפות להכניעם (משנת חסידים מס׳ ליל ר״ה פ״ח מ״ב). וראה סידור רלח, ג: אפילו בהמות וחיות. 15) בתפלת העמידה דר״ה. 16) ראה המשך תער״ב ח״א פנ״ו (ע׳ קב־קג). סה״מ תש״ב ס״ע 12. ובכ״מ. 17) וראה מו״נ הקדמת ח״ב הקדמה הא׳, הי״ב. 18) משלי ו, כג. וראה דרשות רז״ל עה״פ. ובזח״ג נג, ב: איקרי תורה בגין דאורי וגלי במאי דהוי סתים. ומשנה ברורה: הפך בה והפך בה דכולא בה ובה תחזי (אבות ספ״ה ובפה״מ שם). 19) לקו״ת בחוקותי מה, ג. אוה״ת בשלח ע׳ תסב. סה״מ תרכ״ז ע׳ קמז. ובכ״מ. וראה לקו״ש ח״ז ע׳ 30 ואילך. וש״נ. 20) כמאמר: ריח ניחוח, נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני (תו״כ (הובא בפרש״י) עה״פ ויקרא א, ט. ספרי (הובא בפרש״י) עה״פ פינחס כח, ח). ראה כש״ט סי״ט. 21) היינו, שנוסף על הצוותא וחיבור שנעשה ע״י עצם הציווי (אפילו כשעבר על הציווי (אלא שאז הצוותא והשייכות הוא באופן שלילי)); והצוותא וחיבור שנעשה ע״י קיום הציווי (לקו״ש שם ע׳ 32 ואילך) — נעשה הצוותא וחיבור ע״י הנחת־רוח שעושה למעלה, כביכול, כבפנים. 22) ולהעיר שגם המצוות הם אין־סוף — ראה תהלים קיט, צו: רחבה מצותך מאד (ובמפרשים שם). וראה יהל אור להצ״צ עה״פ. לקו״א להה״מ סקע״ט (בהוצאת קה״ת — מו, סע״ג ואילך). 23) מכיון שהוא „נמנע הנמנעות״ (שו״ת הרשב״א סתי״ח. ובארוכה — בס׳ החקירה להצ״צ לד, ב ואילך). 24) אבות פ״א מי״ז. 25) סוף מס׳ מכות. וראה לקו״ש חי״ז ע׳ 409 ואילך. 26) ראה לקו״ש חט״ו ע׳ 312 ואילך. 27) ראה רמב״ם סוף הל׳ לולב: השמחה שישמח אדם בעשיית המצוה . . עבודה גדולה היא כו׳. ונודע לכל פירוש האריז״ל עה״פ (תבוא כח, מז) תחת אשר לא עבדת את ה׳ אלקיך בשמחה ובטוב לבב (של״ה ס״פ תבוא שפו, א. ועוד). וראה תניא פכ״ו: מקרא מלא דיבר הכתוב תחת כו׳. וראה לקו״ת תזריע ד״ה שוש תשיש. וככה תרל״ז פ״ט־טז. לקוטי לוי״צ לתניא ס״ע יג. 28) ראה בארוכה ד״ה שמח תשמח תרנ״ז ס״ע 49 ואילך. ד״ה זה דש״פ תצא שנה זו. 29) דכך היא מדתו של הקב״ה — פס״ז עה״פ שמות ג, ו. וראה סוטה ט, ב. — וראה תורת הבעש״ט עה״פ ה׳ צלך, דכמו שהצל עושה מה שהאדם עושה כך הבורא ב״ה כביכול עושה מה שהאדם עושה (כש״ט הוספות סי׳ ט. וראה ג״כ או״ת להה״מ — הוצאת קה״ת — פ, ג. הוספות סי׳ יט). 30) שתוספתו של הקב״ה מרובה על העיקר (ב״ר פס״א, ד). 31) ובסידור הבעש״ט: הגדושה (בגימ״ל). 32) ולהעיר שעיקר הדין ומשפט שבר״ה הוא על ענינים גשמיים — לקו״ת ר״ה נט, ב (מהגמ״י לרמב״ם הל׳ תשובה פ״ג). 33) תהלים פ, כ.